

Så spørger man: En løgn, er det noget, der er sagt, som viser sig ikke at være rigtigt, eller er det noget, man har sagt mod bedre vidende? Det er Det Konservative Folkepartis ordfører ikke i stand til at adskille. Det er beklageligt, det er endnu en opgave vist ikke kun for Sprognævnet, det tror jeg vil overstige også deres evner.

Jeg kan sige i forhold til, hvor interessant det har været for os at se på kommissoriet: Ja, vi brugte meget lang tid på det kommissorium. En af de ting, vi ikke brugte lang tid på, var at finde ud af, at det ikke skulle indeholde det element, som adskiller dette kommissorium fra alle andre, nemlig spørgsmålet om at undersøge, om der er begået fejl eller forsømmelser, som kan give anledning til, at et retligt ansvar gennemføres.

Når vi ikke diskuterede det ret meget, så var det, fordi det var åbenlyst af reaktionerne på den lange række undersøgelser, der har været, og som alle har haft et sådant kommissorium, at det klart ville være retssikkerhedsmæssigt uacceptabelt. Det står der også i bemærkningerne til beslutningsforslaget, som fru Pernille Sams har været særdeles aktiv i behandlingen af. Og dér vil jeg høre, om det dengang overhovedet ikke gjorde noget indtryk på fru Pernille Sams, eller om det er noget, hun fuldstændig har fortrængt fra virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Den konservative ordfører vil jo meget gerne bruge stærke ord og helst give andre skylden for en række forskellige ting og herunder placere et ansvar. Jeg synes også, at vi i Folketinget skal gøre os klart, at vi har et ansvar for, hvordan denne sag føres til ende. Og De Konservative har også et ansvar for, hvordan denne sag føres til ende.

Det beslutningsforslag, som danner grundlag for Frank Poulsens beretning, var et beslutningsforslag, som blev vedtaget enstemmigt. Fru Pernille Sams' parti var bag beslutningsforslaget. Man var endog begejstret for den behandling, som var oplægget til beslutningsforslaget, og man stod helt og fuldt bag den todeling, som beslutningsforslaget indeholdt, nemlig først Frank Poulsens undersøgelse af begivenhedsforløbet op til weekenden 22.-23. august, inklusive hvad Spar Nord kunne forvente, og dernæst i anden afdeling spørgsmålet om ansvarsplacering.

I dag løber man fra det ansvar lige så stærkt, man overhovedet kan komme til det. Det synes jeg ikke klæder Det Konservative Folkeparti og slet ikke dets ordfører, og derfor ville jeg egentlig bede fru Pernille Sams om en gang til at læse, hvad den konservative ordfører sagde på hendes vegne under førstebehandlingen af beslutningsforslaget. Det tror jeg ville gøre det aldeles klart for fru Pernille Sams, at der er et medansvar også for Det Konservative Folkeparti, og at det drejer sig om, at vi i fællesskab nu gør dette på en værdig og ordentlig måde.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu kan jeg ikke huske, om hr. Jørgen Estrup sad i Statsministeriet, da undersøgelsesrettens kommissorium blev drøftet både i dag- og i nattetimer. Men når man ikke hæftede sig så meget ved todelingen, skyldtes det to ting. Også de, som allerede på det tidspunkt for 11 måneder siden mente at kunne drage konsekvenser af det, der var foregået, erkendte dog, at 90 var mere end 89, og derfor medvirkede de til undersøgelsesrettens nedsættelse. De havde jo set statsministeren på landets tv-skærme blive stillet det spørgsmål, som lød nogenlunde ordret sådan her – det var efter, at det var besluttet, at undersøgelsesretten skulle nedsættes: Hvis undersøgelsen er belastende for én eller flere af dine ministre, er du så klar til at drage de politiske konsekvenser? Statsministerens svar var meget overraskende: Ja. Journalisten så forbavset ud. Statsministeren gentog: Ja, du hørte rigtigt, svaret var ja.

Derfor, da vi lavede kommissoriet, skrev beslutningsforslagets tekst og bemærkninger, troede vi naturligvis på, at statsministeren ville holde ord, hvis beretningen var belastende. Man kan vel dårlig sige, at man kunne få en beretning, som siger noget mere belastende, når man er minister, end at man har administreret ulovligt.

Men den anden grund var jo, at vi troede, at det første kunne gøres meget hurtigt, og det, der var vigtigt for alle – og det var alle enige i, det var Det Radikale Venstre også, det var Fremskridtspartiet også – var: Nu skal retsstillingen for Spar Nord afklares så hurtigt som muligt, og så må vi se, hvad vi kommer frem til, og så må man se på det i forhold til andre ministre, tjenestemænd med videre i næste omgang. Og dér talte man ikke om et parlamentarisk udvalg, men om en kommissionsdomstol.